

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 695/2018
28.06.2018. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића, Маје Ковачевић Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Марином Пандуровић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Милана Бурића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу К 23/14 од 20.06.2017. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 1364/17 од 08.02.2018. године, на седници већа одржаној 28.06.2018. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Милана Бурића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу К 23/14 од 20.06.2017. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 1364/17 од 08.02.2018. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Нишу К 23/14 од 20.06.2017. године, окривљени АА, оглашен је кривим због извршења кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. КЗ, за које је осуђен на казну затвора у трајању од 1 (једне) године. Истом пресудом је одређено да трошкови кривичног поступка падају на терет окривљеног АА. Оштећена ББ је ради остваривања имовинскоправног захтева, упућена на парнични поступак.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 1364/17 од 08.02.2018. године, усвојена је жалба Вишег јавног тужиоца у Нишу и преиначена је пресуда Вишег суда у Нишу К 23/14 од 20.06.2017. године, у делу одлуке о кривичној санкцији, тако што је Апелациони суд у Нишу, окривљеног АА, за кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. КЗ, за које је наведеном пресудом оглашен кривим, осудио на казну затвора у трајању од 2 (две) године, док је жалба браниоца окривљеног, адвоката Милана Бурића, одбијена као неоснована, а првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости, благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Милан Бурић у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји

поднети захтев, укине побијане пресуде и списе предмета врати првостепеном суду на поновно суђење.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је на седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је недозвољен.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да је у конкретном случају реч о „двоструком вођењу истраге“ за исти чињенични догађај, с обзиром да је истражни поступак против окривљеног најпре вођен због кривичног дела превара из члана 208. став 4. у вези става 1. КЗ, а након окончања те истраге и достављања списка јавном тужиоцу, исти је уместо да подигне оптужницу или тражи допуну истраге или одустане од кривичног гоњења, поднео нови захтев за спровођење истраге против окривљеног, у вези истог догађаја, али за кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 359. став 3. у вези става 1. КЗ, за шта према наводима захтева, није имао процених могућности. Такође, бранилац оцењује да се идентична ствар дешавала и са оптужним актима, будући да је окривљени најпре оптужен због кривичног дела злоупотреба службеног положаја, а потом му је стављено на терет кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица, због чега бранилац сматра да је екстензивно протумачена одредба члана 409. ЗКП, тј. да је иста неправилно примењена.

Изнетим наводима, по оцени овог суда, бранилац суштински указује да у конкретном случају нису примењене одредбе ЗКП које регулишу поступање јавног тужиоца након спроведене истраге (члан 308, 311. и 331. ЗКП) као и да је неправилно примењена одредба члана 409. ЗКП, те да је то било од одлучног утицаја на доношење законите и правилне пресуде, тј. указује да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 3) ЗКП.

Поред тога, у захтеву се указује да побијане пресуде не садрже разлоге у погледу одлучне чињенице - да новац, који је оштећена предала сину окривљеног на име купопродајне цене предметног стана, није могао бити искоришћен за измирење обавеза предузећа (чији је директор окривљени), према ... банци по основу уговора којим је то предузеће требало да постане власник наведеног стана.

Изнетим наводима, по налажењу овог суда, бранилац указује да побијане пресуде не садрже разлоге у погледу одлучних чињеница, тј. да су исте донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

У захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног износи сопствену анализу и оцену изведених доказа, другачију од оне коју су дали нижестепени судови у побијаним пресудама, закључујући да се у конкретном случају ради о

чистом грађанскоправном односу и да је окривљени у свему поступао у границама својих овлашћења, када је као директор потписивао уговор о купопродаји стана са оштећеном. Наиме, оштећена је у моменту потписивања поменутог уговора, знала за постојање уговора између предузећа окривљеног и ... банке (по основу ког је то предузеће требало да постане власник предметног стана, исплатом новчаног износа од 130.000 евра, у року од пет дана од дана потписивања уговора), затим, иста је била свесна да уговара цену комфорног стана испод тржишне вредности и имала је на увид целокупну документацију- због чега бранилац сматра да износ новца од 105.000 евра, који је оштећена предала власнику предузећа – сину окривљеног, не представља противправну имовинску корист коју је окривљени као директор предузећа прибавио власнику предузећа, тј. свом сину, већ представља договорену исплату дела купопродајне цене предметног стана, поготово имајући у виду чињеницу да се окривљени више пута обраћао банци, покушавајући да уговор са том банком одржи на снази.

Изнетим наводима, бранилац оспорава оцену доказа и утврђено чињенично стање у побијаним пресудама.

Како чланом 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреда закона из члана 438. став 2. тачк 2) и 3) ЗКП, као ни због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног АА, адвоката Милана Бурића, оценио као недозвољен.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези са чланом 485. став 4. ЗКП, одлучио као у изреци овог решења.

Записничар-саветник
Марина Пандуровић,с.р.

Председник већа-судија
Бата Цветковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић